

„De Omkostninger, der udredes af det offentlige til Opdragelse, Underhold, Forsørgelse, Kur og Pleje for blinde, døvstumme, Idioter, sindssyge, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter betragtes ikke som Fattighjælp, for saa vidt de paagældende ere anbragte paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter.“

Under den paagældende Lovbestemmelse er saaledes — foruden de i den oprindelige Affattelse nævnte abnorme Personer — endvidere inddraget Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter, saaledes at de paagældende Patienter Kur og Pleje for offentlig Regning paa Statsanstalter eller dertil af Staten godkendte Anstalter ej heller anses som Fattighjælp i Forhold til den understøttede.

Det fremgaar heraf, at Fattiglovens § 61 hverken i den oprindelige eller i den nugældende Affattelse hjemler, at Omkostninger ved de paagældende syge eller abnorme trængendes Anbringelse udenfor Anstalter — om end ved disses Foranstaltning og under deres Tilsyn — ikke betragtes som Fattighjælp.

Allerede under Forhandlingerne paa Rigsdagen angaaende Fattigloven af 1891 fremkom der i Folketinget (jfr. Rigsdagstidende 1890—91, Folketingets Forhandlinger Sp. 4988, 5009) Forslag om, at den i Lovens § 61 fastsatte Begrænsning af nævnte Regel til kun at gælde trængende, der have Ophold paa Anstalter, skulde bortfalde, saaledes at de ommeldte Personer ogsaa i Hjemmet kunde modtage Understøttelse af det offentlige uden Fattighjælps Virkninger. Til Støtte for at frafalde denne Begrænsning henvistes til Muligheden af, at disse Personer ikke kunde opnaa Plads paa Statsanstalter, skønt de i og for sig kunde være ligesaa kvalificerede til Indlæggelse paa Anstalter som andre, der maatte opnaa den dobbelte Begunstigelse, baade at komme paa Anstalt og at kunne modtage Underhold, Kur og Pleje sammesteds uden Fattighjælps Virkning. Fra Regeringens Side blev der imidlertid rejst Modstand mod at udvide Reglen i § 61 i den anførte Retning, idet man hævdede, at det af humane Grunde netop burde tilstræbes at faa de paagældende Patienter bort fra Hjemmet, hvor de ikke ere skikkede til at være, og ind under den bedre Pleje og det mere omhyggelige Tilsyn, som under Opholdet paa en Anstalt kan ydes (Folket. Forhdl. 1890—91, Sp. 4997). Et Forslag om at ændre den nu-

gældende Lovs § 61, saaledes at Begrænsningen til Statsanstalter og godkendte Anstalter bortfaldt, blev derefter forkastet.

I de Bemærkninger, der ledsagede Regeringens Forslag til den ovennævnte Lov Nr. 35 af 20. Marts 1901 (Rigsdagstidende 1900—1901, Tillæg A. Sp. 2806—08), er det nærmere udviklet, af hvilke Hensyn man ikke allerede den Gang havde bragt i Forslag at udvide Fattiglovens § 61 til at omfatte Personer, der under vedvarende Tilsyn af en Statsanstalt eller af Staten godkendt Anstalt ere anbragte i private Hjem (kontrolleret Familiepleje). Der blev i saa Henseende navnlig lagt Vægt paa, at der efter de daværende Forhold vanskeligt fra Anstaltens Side kunde føres tilstrækkelig indgaaende og betryggende Kontrol med Plejesteder i Hjemmene, og at de paagældendes Forsørgelse i private Plejehjem derfor mere havde Karakteren af almindelig Fattigforsørgelse end af en særegen Art af Forsorg for syge og abnorme trængende.

Det maa imidlertid formentlig erkendes, at der i de forløbne Aar paa det omhandlede Omraade er foregaaet en Udvikling, som paakræver Forandring i Lovgivningsmagtens Stilling overfor dette Spørgsmaal. Ifølge Oplysninger fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet har Anbringelsen navnlig af *aandssvage* i kontrolleret Familiepleje vundet stedse forøget Tilslutning hos Ledelsen af Landets Aandssvageanstalter. Denne Anbringelsesmaade, som for Stat og Kommune er langt billigere end Anstaltsopholdet (i Regelen medfører den kun den halve Udgift), benyttes navnlig med Hensyn til saadanne af Anstalterne udgaaede udviklingsdygtige aandssvage, hvis Tilstand (aandelige og legemlige) giver Haab om, at de under passende Forhold ville være i Stand til at gøre nogen Nytte i Samfundet, men hvis Forældre eller andre Paarørende ere ude af Stand til at underholde dem og hyppigt ogsaa mangle Indsigt til paa egen Haand at føre deres Uddannelse videre. Ogsaa de ikke-arbejdsføre aandssvage kunne, om end i mindre Omfang, blive Genstand for denne Art af Omsorg. — Med Hensyn til Valget af Plejesteder bemærkes, at der forud herfor gaar en omhyggelig Undersøgelse af det paagældende Hjem enten ved vedkommende Anstalts direkte Foranstaltning eller ved stedlige Tillidsmænd. Er Plejeforholdet traadt i Kraft, føres Tilsynet dels ved stedlige Tillidsmænd (eller Kvinder), dels ved regelmæssige Inspektionsrejser af Udsendinge fra Anstal-